

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 246/2014
07.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б., због кривичног дела трговина људима у продужењу из члана 388. став 3. у вези става 1. вези члана 61. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. И.Г., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 16/14 од 10.01.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 136/14 од 24.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адвоката И.Г., у односу на повреду из члана 438. став 1. тачка 10. Законика о кривичном поступку, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 16/14 од 10.01.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 136/14 од 24.01.2014. године, док се у осталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 16/14 од 10.01.2014. године према окривљеном М.Б. на основу одредбе члана 211. став 1. тачка 3. ЗКП-а продужен је притвор за 30 дана који је окривљеном одређен решењем истражног судије тога суда Ки бр. 210/13 од 26.09.2013. године, а који му се рачуна од 24.09.2013. године, када је лишен слободе, продужаван, а последњи пут решењем већа тога суда Кв бр. 2070/13 од 31.12.2013. године, тако да притвор по овом решењу окривљеном има трајати до 11.02.2014. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 136/14 од 24.01.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Б., изјављена против решења о продужењу притвора Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 16/14 од 10.01.2014. године.

Против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 16/14 од 10.01.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 136/14 од 24.01.2014. године, бранилац окривљеног М.Б., адв. И.Г. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона (485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП-а), и то конкретно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. и члана 438. става 2. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд, у смислу одредбе члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП-а преиначи у целини напред наведена побијана решења нижестепених судова, те окривљеног пусти да се у даљем току поступка брани са слободе, уз додатни предлог да се јавни тужилац и бранилац окривљеног обавесте о седници већа Врховног касационог суда, како би присуствовали истој, те да по питању законите примене одредбе члана 211. став 1. тачка 3. ЗКП-а одлучи и заузме правни став у циљу будуће правилне и уједначене примене права од стране судова у Републици Србији.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адв. И.Г., Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а на којој је размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адв. И.Г. у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП-а, оцењује неоснованим.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.Б. истиче да су побијана решења донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП-а, које се огледају у томе што је првостепени суд преиспитујући по службеној дужности одлуку о продужењу притвора окривљеном, по подизању оптужнице, продужио притвор само по основу тачке 3. става 1. члана 211. ЗКП-а и поред чињенице да је притвор окривљеном одређен а затим и продужаван по основу одредбе члана 142. став 1. тачка 2. раније важећег ЗКП-а, док одредба члана 211. став 1. тачка 3. раније није била разлог за притвор. Ово поготову што је јавни тужилац у захтеву за спровођење истраге Кт бр. 368/13 од 26.09.2013. године предложио одређивање притвора окривљеном по тачкама 2. и 3. става 1. члана 142. раније важећег ЗКП-а, али је истражни судија, прихватајући разлоге из тачке 2. одредио притвор окривљеном по основу одредбе члана 142. став 1. тачка 2. ЗКП-а.

Доношењем решења о продужењу притвора по новом притворском основу - тачка 3. став 1. члан 211. ЗКП-а, првостепени суд је, по ставу браниоца окривљеног, повредио закон, конкретно одредбу члана 211. став 1. тачка 3. ЗКП-а у вези члана

438. став 1. тачка 10. ЗКП-а јер је на основу непромењених чињеница додао нов притворски основ и тиме донео решење на штету окривљеног.

Овакви наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани, јер је правилно првостепени суд у поступку преиспитивања одлуке о притвору разматрајући како решења о одређивању и продужењу притвора тако и целокупне списе предмета, те оправдану сумњу за извршење кривичног дела из члана 388. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 2. КЗ, за које је окривљени оптужен, закључио да постоје особите околности које указују на опасност да би окривљени М.Б., боравком на слободи могао у кратком временском периоду починити истоврсна кривична дела, те из тих разлога продужио притвор окривљеном по основу тачке 3. става 1. члана 211. ЗКП-а. Супротно наводима захтева, по истом законском основу је и претходним решењем истога суда Кв 2070/13 од 31.12.2013. године према окривљеном притвор продужен.

У захтеву се указује на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП-а која је везана за повреду одредбе члана 453. ЗКП-а. Међутим, та повреда се, по законској дефиницији, може учинити само доношењем пресуде, а односи се и на решење које одговара пресуди, и то само тако да се не може мењати правна квалификација кривичног дела и кривична санкција на штету оптуженог, у колико је жалба изјављена само у његову корист.

Будући да решење о продужењу притвора нема карактер пресуде нити њој одговарајућег решења, то се њиме не може учинити повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП, због чега су наводи захтева у овом делу неосновани.

Пошто је захтев за заштиту законитости у овом делу оцењен као неоснован, Врховни касациони суд је, у смислу члана 491. став 1. ЗКП, одбио као неоснован захтев у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП.

Осим наведене повреде бранилац је у захтеву означио и повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1. и 2. ЗКП. Повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП представља битну повреду одредаба кривичног поступка због које окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, бранилац окривљеног Б.М., адвокат И.Г. је ову повреду истакао само као један од основа за подношење захтева, при чему није дао образложење у чему би се истакнута повреда састојала. Овакво формално навођење основа, без образложења повреде на коју се указује, не представља законски разлог због кога је, у смислу члана 485. став 4. окривљеном - преко његовог браниоца - дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Повреда из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, на коју се такође у захтеву указује, према одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог због кога окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости је у погледу повреда члана 438. став 2. тачка 1. и 2. ЗКП одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**